

CRÒNIQUES DE FORT PIENC

Concurs de relats col·lectius

“ Em van arreplegar enmig del carrer i em van posar en un cotxe amb els vidres tintats.

Per l'altaveu, una veu robòtica em va explicar que ara em portarien en una nau industrial on m'hauria de fer càrrec d'una missió: acabaven de segrestar el meu cap i jo era la persona que ell havia reclamat per ajudar-lo a sortir d'aquell embolic.”

Sant Jordi del 2018
PRIMERA EDICIÓ

Relat iniciat per Alba Dalmau

MISSIÓ INCÒGNITA

(LINK CHINA TRADUCCIONS)

Em van arreplegar enmig del carrer i em van posar en un cotxe amb els vidres tintats. Per l'altaveu, una veu robòtica em va explicar que ara em portarien en una nau industrial on m'hauria de fer càrrec d'una missió: acabaven de segrestar el meu cap i jo era la persona que ell havia reclamat per ajudar-lo a sortir d'aquell embolic.

Darrerament se'l veia encara més nerviós del que era habitual, alguna en duïa de cap. Però redéu, segrestat? Ni que fóssim a Tòquio o a Pequín. Em semblava impossible que això pogués passar a Barcelona, o millor dit, que m'estigués passant a mi. Jo no hi pintava res, allà, de ben segur que era un error. Però si jo i el senyor Wang no ens aveníem gens!

El cotxe era luxós i estava impol·lut. Ben al contrari que el meu pot, però amb el sou de traductor ja se sap. A sobre, amb tot això de la contaminació me'l volien fer retirar... Durant el trajecte, que vaig fer sol, no se sentia ni el motor, el silenci era sepulcral, i una certa pau m'envai. Fins que ens vam aturar i s'obrí una porta de bat a bat. De sobte, va aparèixer un paio baixet i molt fort, que em va engrapar per les solapes de l'americana i em va treure del cotxe, renegant. No el vaig entendre bé, però per l'accent vaig deduir que parlava pinghua (la paraula 'wei' per acabar les oracions imperatives el va delatar...). Ha! "Amb els lingüistes no s'hi juga", vaig pensar.

Sí, estava cagat, però no pensava deixar passar cap detall que em pogués servir per escapar-me, o almenys per saber qui era aquella gent. Ara el noi forçut ja no estava sol, del no-res havia aparegut un altre paio, que provava de lligar-me les mans a l'esquena amb una brida.

—Qui sou? Què voleu? —vaig dir en mandarí, amb un fil de veu tremolosa.

—Que callis —va respondre el primer en un català prou correcte mentre comprovava si estava ben lligat i em tapava els ulls amb un antifaç—, i camina!

Vaig avançar a empentes i rodolons uns metres fins que ens vam aturar en un lloc que feia una olor que m'era familiar i, tot seguit, vam agafar un ascensor que, pel soroll, devia ser un muntacàrregues. Amb aquella flaire encara clavada al cap, vam baixar fins al que devia ser un soterrani. Aleshores em va semblar que obrien una porta, m'empenyien dins i tancaven amb clau.

—Hola? —vaig dir, amb por.

—Martínez! Ets tu? —era el meu cap, clarament desesperat.

—Senyor Wang! Què passa?

—És el Yjing, Martínez. L'hem ben cagat.

El senyor Wang va començar a plorar com una criatura, i entre sanglots va confessar-me que havia publicat amb el seu

nom la meua tesi sobre la connexió entre la teoria oracular del Yijing i l'Ars combinatoria de Ramon Llull.

—I ara ens volen matar —va afegir, capcot—. Revoluciona el codi binari, Martínez, la base de tots els sistemes informàtics moderns.

Vaig deixar de banda la ràbia que m'envaïa, calia pensar ràpidament.

—Ja està fet, no hi pensi més. I si els dic que hi ha dades errònies? Però diu que ja està publicada, oi? Llavors, no sé què deuen voler de mi. Si és com vostè diu, hi deu haver molts diners en joc... Ja ho tinc: renunciarem als drets a canvi de res. I em farà soci de Link China!

—Soci??? Volen apropiari-se dels teus descobriments, nano, i per fer-ho ens pelaran!

—Calmi's, senyor Wang. Hem de saber on som i qui és aquesta gent. Té cap conegut que parli pinghua? Algun veí del Fort Pienc? El nou cuiner de La Foga? La mestressa del Chen Ji? No, ella no pot ser, oi? És encantadora i...

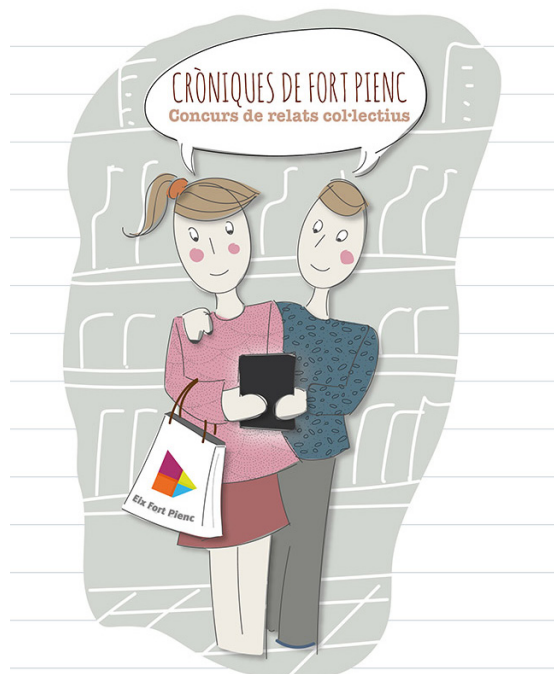
—Què és això que se sent? Ho notes? —em va interrompre.

—És l'olor de marisc i colònia de l'amo xinès del Musclo d'Argent!

Vaig sentir passes i el xerric d'una porta. Em van treure l'antifaç i les brides, i vaig veure com executaven d'un tret el senyor Wang.

—Necessitem un geni com tu —van dir-me, i em van donar un sobre on deia: "Missió incògnita".

A dins hi havia un xec en blanc i un bitllet a Pequín. ●

Coautors del relat: Albertus, Pepita Llopart.